

Először bevallom, hogy boldog vagyok. Boldog vagyok, hogy írok és írhatok. Mindig ebben kerestem és leltem meg a boldogságot, nyilván azért, mert sehol másutt a földön nem találtam meg. Elégedett is vagyok. Nem munkássággal, hanem azzal, hogy az a munkásságom, ami. Még ma se fásultam el a kifejezés rejtelmes gyönyörűsége iránt. Sokak szemében talán szerénységnek tetszik ez a vallomásom. De nem az. Bizonyos, hogy a műkedvelők is éppígy rajonganak mesterségükért. Én azonban ebben inkább vagyok övelük, mint azokkal a mesterekkel, akik titkolják, hogy nekik is ez az egyedül fontos s kifelé egy másik szerepet hazudnak, hogy ezzel eszményi mázat adjanak tintás becsvágyuknak s hogy ne legyenek kénytelenek föltárni azt az egyetlen, igazán fájó helyet, melyen meg lehet őket sebezni. Aki ily nyíltan föltárja gyöngye pontját, mint én, talán nem is egészen gyöngé.”
(Kosztolányi Dezső: Önmagamról)

EMILÉKLAP ESTI KORNÉL

részére, a www.kosztolanyioldal.hu irodalmi pályázatára benyújtott írásáért, melyet a Kosztolányi kritikai kiadás munkatársaiból álló zsűri kiemelkedőnek talált, s a „Kosztolányi – újragombolva” című esten történő felolvasásra javasolt.

Budapest, 2011. május 27.